

La Comédiathèque

Karanteeni

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Tämä teksti on saatavilla ilmaiseksi luettavaksi.
Huomio! Kaikki esitykset, olivatpa ne ammattilais- tai harrastajatuotantoja,
edellyttävät tekijän ennakkoluvan. Ota yhteyttä Jean-Pierre Martineziin ja
pyydä lupa hänen teostensa esittämiseen:**

<https://comediathèque.net/>
<https://jeanpierremartinez.net/>

Karanteeni

Jean-Pierre Martinez

Neljä toisilleen tuntematonta henkilöä joutuu vastoin tahtoaan karanteeniin, joka osoittautuu hylätyksi teatteriksi. Kuvitteellisen lasiseinän takana ihmiset (katsojat) tarkkailevat heitä. Oletetut potilaat pohtivat tilannettaan. Minkä viruksen he olisivat voineet saada? Mikä heitä oikeastaan uhkaa? Milloin ja miten tämä kaikki päättyy?

Vähitellen käy ilmi, että tämä suljettu tila sijoittuu lähitulevaisuuteen, jossa Isoveli hallitsee ehdottomasti, ja että karanteenin syyt eivät ehkä olekaan täysin lääketieteellisiä.

Henkilöhahmot

Dom

Pat

Max

Sam/Kim

Hahmojen sukupuolella ei ole merkitystä, ja unisex-tyyli, jopa tietynlainen uniformimaisuus, on yksi heidän tunnuspiirteistään. Näyttelijät voivat myös vaihtaa rooleja esityksen aikana, sillä rooli määritellään ainoastaan puvustuksen kautta (potilasasut sinisinä, vaaleanpunaisina tai vihreinä, valkoinen sairaanhoitajan takki, musta Mao-puku).

Tässä versiossa Dom ja Max ovat miehiä, Pat ja Sam/Kim naisia.

Ensimmäinen näytös

Lava voi pysyä tyhjänä lukuun ottamatta yhtä tai kahta tuolia. Dom saapuu epävarmoin askelin. Hänellä on yllään potilaille tarkoitetun kaltainen sairaalapaita (sininen, vaaleanpunainen tai vihreä). Hän katselee ympärilleen hämmentyneenä, kunnes huomaa yleisön läsnäolon ja tuijottaa heitä yllättyneenä ja huolestuneena. Pat, pukeutuneena samanlaiseen asuun, saapuu hänen taakseen.

Pat – Päivää.

(Dom säikähtää, kääntyy ympäri ja näkee Patin.)

Dom – Säikäytitte minut...

Pat – Anteeksi... Eli tekin olette...?

Dom – Kyllä...

(Vaivaantunut hiljaisuus.)

Pat – Olemme kai nähneet toisemme aiemmin?

Dom – Luulen, että olimme samassa vaunussa.

Pat – Vaunu numero 13, eikö vain? En tiedä, onko sillä mitään tekemistä tämän kanssa...

Dom – Tämän kanssa? Tarkoitatte numeroa 13?

Pat – Tarkoitan sitä, että olemme molemmat täällä! Koska olimme samassa vaunussa...

Dom – En tiedä. Totta puhuen en tiedä lainkaan, miksi olemme täällä.

Pat – En minäkään. En ymmärrä mitään. Kun nousin junasta, kaksi virkamiestä pyysi minua seuraamaan heitä...

Dom – Oletteko varma, että he olivat poliiseja?

Pat – Luulen niin, kyllä... Heillä oli maskit. Tai no, ei varsinaiset maskit... Sellaiset kuin sairaaloissa käytetään. He laittoivat minut ambulanssiin ja...

Dom – Ambulanssiin, oletteko varma? Koska jos he olivat poliiseja...

Pat – No, sanotaan vaikka... pakettiautoon.

Dom – Poliisin lääkinnälliseen pakettiautoon.

Pat – Juuri niin... He toivat minut tänne ja sanoivat, että minun pitää odottaa. Entä te?

Dom – Sama juttu... Eli teillekään ei kerrottu mitään.

Pat – Minulle sanottiin vain, että odota.

Dom – Ja... kuulitteko mitään muuta?

Pat – En... *(Hetken hiljaisuus.)* Luulen, että mainittiin sana "karanteeni".

Dom – Ai niinkö...?

Pat – Kuulitteko tekin sen?

Dom – En varsinaisesti...

Pat – Se vaikuttaa todennäköiseltä, eikö niin?

Dom – Karanteeni, niin... Mitä muuta se voisi olla?

Pat – Se selittäisi maskit.

Dom – Kyllä... Ja nyt, mitä meidän pitäisi tehdä?

Pat – Odotetaan... Niinhän meille sanottiin, eikö? Meille sanottiin, että odotetaan.

(Hetken hiljaisuus.)

Dom – Karanteeni... Jos se kestää oikeasti neljäkymmentä päivää... Toivottavasti saamme jonkinlaisen selityksen ennen sitä.

Pat – Sanotaan "karanteeni", mutta... ei se aina kestä niin kauan. Se riippuu taudista.

Dom – Uskotteko, että kyse on jostain taudista?

Pat – Mistä muusta? Jos meidät on laitettu karanteeniin...

Dom – Niin... Se täytyy olla virus.

Pat – Hyvin tarttuva, luulisin.

Dom – Kyllä... varmaan.

Pat – Minulla ei ole mitään oireita, entä te?

Dom – Ei, ei minullakaan.

Pat – Mutta... Se ei tarkoita, ettemme olisi sairaita. Se riippuu itämisajasta.

Dom – Oletteko lääkäri?

Pat – Järjestelmäasiantuntija.

Dom – Järjestelmäasiantuntija?

Pat – Ennen vanhaan sanottiin kai IT-asiantuntija.

Dom – Ahaa... Eli virukset ovat teille tuttuja...

Pat – Minulla on ennen kaikkea kolme lasta... Entä te?

Dom – Minulla ei ole lapsia.

Pat – Ei, tarkoitin... Ettekö tekään ole lääkäri?

Dom – Olen kouluttaja.

Pat – Kouluttaja...

Dom – Ennen sanottiin opettaja, luulisin. Huomenna sanotaan ehkä... valmentaja.

Pat – Ymmärrän...

Dom – Ai niinkö? Ja mitä te ymmärrätte?

Pat – Ei, tarkoitan... Että tiedätte viruksista vielä vähemmän kuin minä...

(Hiljaisuus.)

Dom – Ja siis itämisaika, se riippuu viruksesta?

Pat – Juuri niin... Joskus ensimmäiset oireet ilmestyvät viikon kuluttua tartunnasta. Joskus nopeammin, joskus myöhemmin.

Dom – Tunnutte tietävän paljon epidemioiden leviämisestä... ihmiseksi, joka ei ole lääkäri.

Pat – Sanoinhan jo, minulla on kolme lasta. Kun yksi sairastuu, on harvinaista, ettei kaksi muuta sairastu muutaman päivän kuluttua.

Dom – Mutta mehän emme ole sairaita!

Pat – Ehkä olemme tartuttavia jo ennen kuin sairastumme itse.

Dom – Niin... Jos todella kannamme virusta.

Pat – Siitä varmaan johtuu karanteeni... Mutta kyllä meille varmasti selitetään kaikki pian.

Dom – Kyllä, varmasti...

(Max saapuu, pukeutuneena samaan asuun kuin he.)

Dom – Ah... Mitä enemmän meitä on...

Pat – Mitä enemmän meitä on...?

Dom – Se on sanonta, jota käytettiin ennen... Mitä enemmän meitä on... Ei mitään...

Pat – Ehkä herra voi kertoa meille jotain lisää.

(Max, selvästi hämmentyneenä, kävelee yleisöä kohti.)

Dom – En panisi vetoa sen puolesta. Hän ei näytä kovin... vakaalta.

Pat – Päivää.

Max – Ah, päivää... Minä... Minä saavuin juuri...

Dom – Miten tiedätte, että mekin juuri saavuimme?

Max – Anteeksi?

Dom – Sanoitte juuri: "Minäkin saavuin juuri." Mistä tiedätte, että me olemme juuri saapuneet? Mehän voisimme olla täällä jo viikkoja...

Max – Oletteko olleet täällä jo viikkoja?

Pat – Me tulimme vasta.

Max – Ahaa... Samoin kuin minä... Niinhän minä sanoin.

Pat – Niin...

Max – Ja... tiedätkö, miksi olemme täällä?

Dom – Toivoimme, että ehkä te voisitte kertoa meille.

Max – En tiedä... He nappasivat minut junasta astuessani, ilman mitään selitystä. Minulla olisi parempaakin tekemistä.

Pat – Niin minullakin... Kolme lastani odottavat minua kotona. Puhumattakaan miehestäni. Entä te?

Max – En ole naimisissa. Kävin vain nopeasti Etelässä katsomassa äitiäni sairaalassa.

Dom – Onko hänkin sairas?

Max – Hän mursi reisiluun kaulan.

Pat – No, ainakaan se ei ole tarttuvaa...

Max – Ei, mutta kuka minulle maksaa menetetyt tulot? Minulla on kaksi työmaata, jotka on saatava valmiiksi tämän viikon loppuun mennessä...

Pat – Ehkä saamme jonkinlaisen korvauksen. Oletteko käsityöläinen?

Max – Olen putkimies.

Dom – Ja sitten sanotaan, että putkimiestä ei löydä silloin kun tarvitsee...

Max – Anteeksi, mitä?

Dom – Ei mitään...

Pat – Putkimies... Olen kuullut tuon sanan aiemmin, mutta en oikein muista, mitä se tarkoittaa.

Dom – Nykyään sanotaan "korjaaja".

Pat – Ai niin...

Dom – Herra on erikoistunut korjaaja. Hän korjaa putkia, viemäreitä, hanoja... Putkimies, kuten ennen sanottiin.

Max – Juuri niin.

Dom – Joten ette tiedä, miksi meidät on suljettu tänne?

Pat – Koska te siis ajattelette, että meidät on suljettu tänne?

Dom – Suljettu tai ei, jos olemme karanteenissa, emme saa poistua, vai mitä?

Max – Joten te uskotte, että olemme karanteenissa?

Dom – Rouvan mukaan, joka on asiantuntija, olemme viruksen kantajia ja tartuttavia. Siksi meidät on eristetty.

Max – Virus? Mikä virus?

Pat – Se on varmaankin jokin tuntematon virus. Muuten siihen olisi jo rokote, eikä meitä olisi pantu karanteeniin.

Max – Selvä... Mutta miksi juuri meidät? Tiedättekö sen?

Pat – Meidän on täytynyt olla kontaktissa sairaaseen henkilöön huomaamattamme... Sanoitte, että kävitte katsomassa äitiänne sairaalassa?

Max – Murtuman takia!

Pat – Kyllä... Mutta sairaalat ovat täynnä viruksia, eikö? Se on yleisesti tunnettu asia...

Max – Nytkö tämä onkin minun syytäni?

Dom – Älkää hermostuko, ystävä hyvä. Kukaan ei syytä teitä mistään.

Pat – Ja jos meidät pidetään täällä viikkoja, on parempi, että pysymme yhtenäisinä.

Max – Ajatteletteko, että meidät pidetään täällä viikkoja?

Pat – Me emme tiedä. Toistaiseksi emme tiedä mitään.

(Hiljaisuus.)

Max – Entä te, onko teillä kaikki hyvin?

Pat – Ihan hyvin... Olisin mieluummin mennyt suoraan kotiin mieheni ja lasteni luo, mutta...

Max – Ei, mutta sillä ei ole väliä. Tarkoitan... Tunnetteko itsenne sairaaksi?

Pat *(loukkaantuneena)* – En ainakaan toistaiseksi.

Max – Entä te?

Dom – Hyvin voin. Mutta... kiitos, kun huolehditte terveydestäni.

Max – En minäkään... Olen täysin kunnossa.

Dom – Sepä hyvä, sepä hyvä... Olemme iloisia puolestanne...

(Max katsoo ympärilleen uudelleen.)

Max – Tiedättekö, missä tarkalleen ottaen olemme?

Dom – Emme... Emme nähneet mitään ruumisautosta, jolla meidät kuljetettiin tänne. Ikkunaluukut olivat suljettuina.

Max – Ruumisauto? Oletteko varma?

Dom – Sanoin niin? Ei, tarkoitin tietenkin ambulanssia.

Pat – Ajoimme vain noin vartin. Emme voi olla kovin kaukana rautatieasemalta...

Max – Niin, mutta tämä ei ole sairaala.

Pat – Ei... Mutta toistaiseksi emme ole sairaita.

Max – Tämä on outoa... Mikä paikka tämä oikein on...? (*Hän kiertää näyttämön ympäri ja hänen ilmeensä jähmettyy, kun hän huomaa yleisön.*) Ja keitä nuo ovat?

Pat – Nuo? Ketkä?

Max (*osoittaa yleisöä*) – Nuo!

(*Pat astuu eteenpäin ja siristää silmiään.*)

Pat – En näe mitään... Näiden valojen takia... Ne sokaisevat...

Max – Tuolla! Kaikki nuo ihmiset, jotka katsovat meitä!

Pat (*huomaa yleisön*) – Ei... Mutta mikä tämä oikein on...? (*Domille*) Näittekö heidät?

Dom – Kyllä... Se oli ensimmäinen asia, jonka näin tullessani.

Pat – Olisit voinut kertoa meille!

Dom – Mitä?

Pat – Että meitä katsotaan! Että meitä kuunnellaan!

Dom – Se unohtui... Mitä se olisi muuttanut? Emmehän ole tehneet mitään väärää, vai mitä? Emmekä ole sanoneet mitään väärää...

Pat – Toivottavasti...

Max – Minä en ole sanonut yhtään mitään.

Pat – Tämä on painajainen...

Max – Uskotteko, että he kuulevat meidät?

Dom – Uskon jopa, että he ovat täällä juuri sitä varten.

Max – Kuullakseen meidät?

Pat – Tarkkaillakseen meitä, ainakin. Koska olemme tarkkailun alaisina. He haluavat nähdä, miten tauti etenee...

Max – Outoa. Me emme kuule heitä.

Dom – Ehkä siksi, että he eivät sano mitään.

Pat – Tai sitten he ovat lasin takana.

Max – Lasi?

Pat – Kuten kuulusteluhuoneessa, ymmärrättehän... (*Siristää silmiään valojen osuessa häneen häikäisevästi.*) Ja nämä valot, jotka suunnataan suoraan silmiimme...

Dom – En ole koskaan ollut kuulusteluhuoneessa. Ainakaan ennen tätä päivää.

Pat – Mutta toki tiedätte, mitä tarkoitan. Kun on oikealla puolella, voi nähdä ihmiset, mutta he eivät näe meitä.

Max – Ihmiset?

Pat – Epäillyt!

Max – Mutta mehän näemme heidät.

Dom – Yksi asia on varma: jos joskus joudun kuulusteluhuoneeseen, en varmasti ole sillä *oikealla* puolella.

Max – Oikealla puolella...? Mikä se teidän mielestänne on?

Dom – Lasin oikealla puolella! Siellä, missä näkee mutta itseä ei nähdä...

Max – Eli teidän mielestänne heitä aiotaan kuulustella... ja me olemme täällä tarkkailemassa?

Pat – Olette oikeassa, ei siinä ole järkeä. Mehän emme ole poliiseja...

Dom – Jos te niin sanotte...

Pat – Anteeksi, mitä?

Dom – Tunnutte tietävän paljon kuulusteluhuoneista...

Pat – Mitä yritätte vihjata?

Dom – En tiedä... Te tiedätte kaiken viruksista, melkein kaiken... Tiedätte miltä kuulusteluhuone näyttää. Ettehän vain ole *heidän* lähettämänsä?

Pat – Heidän? En ymmärrä...

Max – Te voisitte olla soluttautuja. Luulen, että se on se, mitä tämä herra yrittää vihjata. Vakooja, jos haluatte...

Pat – Luulen, että me kaikki alamme tulla hulluiksi. Nuo ihmiset ovat varmasti lääkäreitä. He tarkkailevat, miten tautimme etenee, ilman että itse joutuisivat tartunnan vaaraan.

Max – Tehkäämme sitten vain niin kuin heitä ei olisi olemassa.

Dom – Juuri niin. Toimitaan kuin mitään ei olisi tapahtunut... Kuin emme olisi koe-eläimiä laboratoriossa, joita tarkkaillaan yötä päivää sadan asiantuntijan toimesta, jotta he voisivat seurata, kuinka nopeasti kuolemme ja millä tavalla...

(*Sam saapuu, pukeutuneena samanlaiseen asuun kuin muut.*)

Sam – Päivää...

Pat – Ehkä rouva voi valaista meitä... Päivää, oletteko lääkäri?

Sam – Olen tiedottaja.

Pat – Tiedottaja?

Dom – Ennen vanhaan sanottiin toimittaja, luulisin.

Max – Ah... Eli te olette kuin me.

Sam – Oletteko te kaikki tiedottajia?

Max – Ei... Tarkoitin, että olette kuin me... Ettekö tiedä, miksi meidät on tuotu tänne?

Sam – Anteeksi, mutta minulla ei ole aavistustakaan. Kun nousin junasta...

Dom – Joo joo, selvä, sen me jo tiedämme...

Sam – Vastasin vain kysymykseen... Jos tiedätte sen jo, miksi kysytte?

Max – Mutta emme me tiedä mitään, juuri senhän sanoimme!

Sam – Ei tarvitse suuttua.

Max – Anteeksi, olette oikeassa.

Sam – Joten, olin juuri noussut junasta, kun... poliisit toivat minut tänne. Minulla ei ole mitään muuta tietoa. En tiedä lainkaan, miksi meidät pysäytettiin.

Dom – Sanoivatko he, että kyseessä oli pidätys?

Sam – Eivät suoraan, mutta...

Pat – Minä kuulin puhuttavan karanteenista. Tai ainakin niin ymmärsin.

Sam – Ehkä he puhuivat iästänne...

Dom – No johan se selvensi asiaa...

Sam – Jos meidät on otettu säilöön, siihen on varmasti hyvä syy.

Dom – Ai, nyt meitä pidetään jo säilössä?

Sam – Anteeksi... Tarkoitin tietysti tarkkailussa...

(Pat madaltaa ääntään ja nyökkää kohti yleisöä.)

Pat – Joten tekin ette tiedä, keitä kaikki nuo ovat, jotka katsovat meitä...

(Sam huomaa yleisön, mutta ei vaikuta yllättyneenä.)

Sam – En.

Max – Joten tekin olitte siinä junassa?

Sam – Vaunu 13. Paikka 40. Entä te?

Pat – 42.

Max – 41.

Dom – 43.

Sam – Eli istuimme vieretysten.

Pat – Tai vastakkain.

Sam – Se voisi selittää, miten olemme saaneet tartunnan samalta henkilöltä... Mutta keneltä?

(Hän vilkaisee epäilevästi muihin. Epävarma hiljaisuus.)

Pat – Näytämme ihan mielisairaalan potilailta näissä asuissa...

Max – Mutta hulluushan ei ole tarttuvaa... Vai onko?

Sam – Vältetään varmuuden vuoksi kaikenlaista fyysistä kontaktia.

Dom – Ai, koska aioitte ehkä...?

Pat – Vältetään myös yskimistä. Tai jos yskitään, laitetaan käsi suun eteen.

Dom – Miksi meille ei annettu maskeja? Jos kerran olemme tartuttavia.

Pat – Ehkä he ajattelevat, ettei meidän kesken ole enää väliä. Jos kerran olemme kaikki jo tuomittuja...

Sam – Tuomittuja?

Pat – Anteeksi, tarkoitin *tartunnan saaneita*.

Max – Siinä tapauksessa on turha laittaa kättä suun eteen yskiessä.

Dom – Ja silloin kai voimme myös koskea toisiimme?

Sam – Ehkä meidän pitäisi ainakin esitellä itsemme ensin. *(Ojentaa kätensä Domille.)* Sam.

(Dom epäröi hetken, mutta puristaa sitten kättä.)

Dom – Dom.

(Sama tapahtuu kahden muun kanssa.)

Pat – Pat.

Max – Max.

(Kaikki kättelevät toisiaan hieman epäluuloisesti. Yhtäkkiä kaiuttimista kuuluu häiriöääni ja ääni alkaa puhua.)

Ääni – Päivää kaikille. Kuulitteko meidät?

(Hetken hiljaisuus.)

Sam – Vahvistan. Kuulemme teidät täysin selvästi.

Dom – Tai sanotaan neljä viidestä.

Ääni – Haluamme ensinnäkin pyytää anteeksi kaikkia näitä haittoja, jotka ovat valitettavasti olleet välttämättömiä kriisin vuoksi, johon olemme kaikki joutuneet. Meidän oli reagoitava kiireellisesti. Eikä meillä ollut aikaa selittää teille selkeästi syitä siihen, miksi teidät on pidätetty... Tarkoitin, miksi teidät on sijoitettu tähän eristystilaan, jotta vältetään kaikki ulkomaailman kontaktit...

Pat – Ja voisimmeko nyt saada tietää, millainen tämä terveyteen liittyvä kriisi tarkalleen ottaen on?

Ääni – Tätä on hieman vaikea selittää kaiuttimen välityksellä. Mutta älkää huolehtiko. Tulemme pian tapaamaan teidät henkilökohtaisesti. Siihen asti huolehdimme, ettei teiltä puutu mitään. Sisäänkäynnin luona on jääkaappi ja hyvin varustellut kaapit, joista löydätte syötävää. Lisäksi siellä on ovi, joka johtaa käytävään, josta pääsee huoneisiin. Jokaisessa huoneessa on oma kylpyhuone ja minibaarikin. Se on melko yksinkertaista, mutta tulette huomaamaan, että siellä on kaikki tarpeellinen...

Dom – Kaikki tarpeellinen?

Ääni – Siellä on jopa pöytäjalkapallopelejä.

Max – Voimmeko edes tietää, kuinka kauan tämä tulee kestämään?

Pat – Mieheni ja lapseni odottavat minua kotona. Tai no, lähinnä lapseni...

Ääni – Älkää huolehtiko. Perheenne, työnantajanne tai asiakkaanne on informoitu. Toivotamme teille miellyttävää oleskelua kanssamme, ja tapaamme pian.

(Kaiuttimesta kuuluu taas häiriöääni, sitten hiljaisuus.)

Pat – Miellyttävää oleskelua?

Dom – Ja siinä se... Siinä kaikki... Ei auta kuin pitää suunsa kiinni ja odottaa...

Sam – Tämä on aivan hullua...

(Hetki yleistä tyrmistystä.)

Pat – Soitan miehelleni. Ainakin kertoakseni hänelle tilanteen. *(Hän ottaa puhelimensa.)* Ja ehkä ulkomaailmassa tiedetään jo enemmän... *(Hän painaa nappia ja hänen ilmeensä jähmettyy.)* Ei kenttä... Entä te?

(Dom ottaa esiin oman puhelimensa.)

Dom – Ei minullakaan.

Sam – He käyttävät varmaan häirintälaitetta...

Max – Mutta miksi?

(Hetki epäuskoa.)

Pat – Eli olemme todella täysin eristettyjä maailmasta...

Dom – Mitä tehdään?

Sam – Mitä te ehdotatte?

(Hiljaisuus.)

Max – Syödään.

Dom – Anteeksi, mitä?

Max – Hehän kertoivat meille, missä ruoka on.

Dom – Joten meitä pidetään täällä vankeina ilman, että tiedämme miksi, ilman mitään mahdollisuutta ottaa yhteyttä ulkomaailmaan, ja *hän* ajattelee vain syömistä...

Max – Onko sinulla parempi idea?

Dom – Ei...

Max – No siinä tapauksessa tehkää mitä haluatte, mutta minä olen nälissäni...

(Hän poistuu. Kolme muuta katsovat toisiaan.)

Sam – No, totta puhuen, minullakin on vähän nälkä...

(Hän poistuu.)

Dom – Mitä mieltä olette?

Pat – No... mitä hyötyä siitä olisi, että antaisimme itsemme kuolla nälkään?

(Hän poistuu. Dom epäröi hetken, mutta seuraa häntä.)

Pimeys.

Toinen näytös

Valot syttyvät lavalla. Dom ja Pat kävelevät edestakaisin kuin häkkieläimet. Max tarkkailee heitä välinpitämättömänä samalla kun syö palan pizzaa.

Pat – Eikö meitä ollut neljä aiemmin?

Dom – Kyllä...

Pat – Se neljäs on kadonnut...

Dom – Mikä hänen nimensä olikaan?

Max – Kim.

Pat – Kim?

Dom – Sam, luulisin.

Max – Niin, Sam...

Dom – Mitä ihmettä he ovat tehneet hänelle?

Max – Ehkä he päästivät hänet vapaaksi.

Pat – He olisivat päästäneet hänet vapaaksi? Miksei meitä?

Dom – Tai sitten... hän on kuollut.

Pat – Kuollut? Tarkoitatte... tähän tautiin?

Dom – En tiedä. (*Maxille*) Mitä te ajattelette?

Max – Niin, ehkä hän on kuollut.

Pat – Ei näytä vievän ruokahaluanne ainakaan...

(Hiljaisuus.)

Dom – Kuinka kauan olemme olleet täällä?

Pat – Sanoisin viikon verran, eikö niin?

Max – Täsmälleen seitsemän päivää.

Pat – Juuri niin... Viikko. Minusta tuntuu, että tulen hulluksi.

Dom – Minustakin.

Pat – Ei nyt vielä aivan mielisairaaksi, mutta olemme jo vangittuina.

Max – Joka tapauksessa meille sanottiin, että pysykäämme täällä.

Dom – *Meille sanottiin?* Kuka on "me"?

Max – Viranomaiset. Tai siis, terveystervanomaiset. Hehän sanoivat niin kaiuttimen kautta. Ettekö kuulleet?

Pat – Se oli vain nimetön ääni kaiuttimessa...

Dom – Totta, mistä me oikeasti tiedämme? Ehkä meidät on kidnapattu...

Max – Poliisitko olisivat kidnapanneet meidät?

Pat – Ehkä ne eivät olleet oikeita poliiseja. Heillä oli maskit...

Max – Miksi meidät olisi kidnapattu?

Dom – Perheiltämme lunnaita kiristääkseen? Minulla ei ole perhettä... En usko, että tekin olette miljardöörejä.

Pat – Minulla on vain asuntoni, joka on pankin omaisuutta siihen asti, kunnes olen maksanut asuntolainani seuraavan viidenkymmenen vuoden aikana. En usko, että pankkini maksaisi lunnaita vapauttaakseen minut... vain jotta voisin jatkaa lainan takaisinmaksua.

Dom – Ja sitä paitsi, kukaan ei ole vaatinut meistä lunnaita.

Max – Ei ainakaan minun tietääkseni.

Dom – Ehkä kidnappaajat huomasivat, ettei meistä ole hyötyä, ja lähtivät... Unohdettuaan vapauttaa meidät.

Pat – Tai sitten tämä on panttivankitilanne. Panttivankitilanteet kestävät usein hyvin kauan. Joskus vuosia.

Max – Panttivankitilanne?

Pat – Miksei? Heillä on vaatimuksia, ja he uhkaavat tappaa meidät, jos viranomaiset eivät anna heille sitä, mitä he haluavat.

Max – Siinä tapauksessa meillä ei ole paljon toivoa.

Dom – *Meillä?*

Max – Ei, tarkoitan... *meillä kaikilla*. Olemme huonossa asemassa. Viranomaiset eivät ole enää aikoihin suostuneet terroristeihin kohdistuvaan kiristykseen. Ei edes silloin, kun panttivankien henki on vaarassa.

(Hiljaisuus.)

Pat – Minusta tuntuu, että alamme sekoilla... Ei, tämä on vain karanteeni, ei muuta.

Dom – Oletteko varma?

Pat – Se on ainakin mitä haluan uskoa. Ettei pääni räjähtäisi...

Max – Olette oikeassa. Ei pidä nähdä kaikkea synkkänä.

Pat – Tärkeintä on, ettei kukaan meistä ole sairas... Jos tämä on oikeasti karanteeni, niin kyllä he päästävät meidät lopulta ulos.

Max – Mutta minkä taudin me olisimme voineet saada?

Dom – Mielenkiintoista, sanoitte *minkä taudin*, ettekä *minkä sairauden*.

Pat – Millä muulla tavalla voi saada tartunnan, jos ei sairaudella?

Max – En tiedä... Sanoin sen vain... Mitä te ajattelette?

Dom – En mitään. En ajattele mitään. Ja jos ajattelisin, en kertoisi sitä teille.

(Pat kääntyy yleisöön päin.)

Pat – Ja he, he ovat edelleen täällä...

Max – Ehkä he eivät voi lähteä myöskään.

Pat – Heitä pidettäisiin panttivankeina, kuten meitä?

Dom – Jos he ovat vapaita lähtemään, ihmettelen, miksi he eivät ole jo tehneet niin.

Max – Niin... Koska täällä ei tapahdu juuri mitään mielenkiintoista.

Pat – Tuntuu kuin olisimme tosi-tv-ohjelmassa. Pian mekin alamme kyllästyä...

(Lääkäri Kim saapuu heidän taakseen. Häntä esittää sama näyttelijä, joka aiemmin näytteli Samia. Hänellä on yllään musta Mao-puku ja kasvoillaan television uutisankkurin hymy.)

Kim – Rakkaat ystävät, hyvää päivää!

(Kolme muuta kääntyvät yllättyneinä.)

Pat – Hänellä ei ole samanlaista potilasasua kuin meillä. Hänen täytyy olla lääkäri.

Dom – Outoa, hänen kasvonsa vaikuttavat tutuilta...

Pat – Minustakin tuntuu, että olen nähnyt hänet jossain aiemmin.

Max – Ehkä hän selittää meille, mitä me täällä teemme...

Dom – Viimeinkin!

Pat – Päivää, tohtori. Joten nyt meidät vapautetaan?

Kim – Ei aivan vielä...

Dom – Ehkä voisitte ensin kertoa, kuka te olette, ja miksi me olemme täällä.

Kim – Minä olen... teidän uudistajanne.

Pat – *Uudistajanne?*

Kim – Olen täällä auttaakseni teitä palaamaan oikealle polulle.

Pat – Luulen, että ennen vanhaan sitä kutsuttiin inkvisiittoriksi.

Dom – Ja huomenna sitä kutsutaan lunastajaksi.

Pat – Mutta oletteko te lääkäri?

Kim – Olen joka tapauksessa tohtori... Olen tohtori Kim. Ja olen täällä parantaakseni teidät.

Dom – Parantaaksenne meidät?

Kim – Sanotaan, että auttaakseni teitä palaamaan oikealle tielle. Parantumisen tielle...

Pat – Ja miten aiotte tehdä sen?

Kim – Juuri uudelleenmuotoilemalla teidät. Jos se on vielä mahdollista...

Pat – Eli teillä ei ole rokotetta.

Max – No sehän kuulostaa todella rauhoittavalta...

Pat – Mutta miksi pidätte meitä täällä? Nyt olisi aika kertoa totuus.

Kim – Olette olleet kontaktissa jonkun vaarallisen henkilön kanssa.

Max – Tarkoitatte... jonkun, joka kantaa vaarallista virusta?

Kim – Kyllä, tavallaan. Odotamme nähdäksemme, oletteko saaneet tartunnan.

Dom – Mutta meille ei ole annettu mitään hoitoa!

Kim – Hoitoa ei ole olemassa.

Dom – Tarkoitatte, ettei ole mitään lääketieteellistä hoitoa?

Pat – Mutta mehän emme kärsi mistään oireista!

Kim – Se on sairaus, jonka itämisaika voi olla hyvin pitkä.

Dom – Ja jos todella olemme saaneet tämän viruksen, mitä aiotte tehdä meille?

Kim – Odotamme ohjeita sen suhteen.

Dom – Minusta tuntuu kuin puhuisin robotille, jonka kovalevy on vähän viallinen. Oletteko varma, ettei *teillä* ole virus?

Pat – Yksi asia on varma: olemme olleet täällä suljettuina viikon ajan ilman mitään yhteyttä perheisiimme...

Dom – Ei edes puhelimitse!

Pat – Yhteys on estetty. Virukset eivät leviä puhelimitse, vai leviävätkö?

Kim – Se riippuu viruksesta...

(Pat osoittaa yleisöä.)

Pat – Ja keitä ovat nuo ihmiset, jotka tarkkailevat meitä?

Kim – He ovat myös koehenkilöitä.

Pat – *Myös?* Eli me olemme todella koehenkilöitä.

Kim – Haluamme nähdä, miten he reagoivat pitkän kontaktin jälkeen vakavasti sairastuneiden henkilöiden, kuten teidän, kanssa.

Dom – Mutta mehän emme ole missään kontaktissa heidän kanssaan!

Kim – Kyllä, mutta he kuulevat teidät. Ja näkevät teidät.

Max – Minusta tuntuu kuin olisin hamsteri laboratoriossa.

Pat – Jospa meillä edes olisi juoksupyörä, niin saisimme vähän liikuntaa.

Kim – Tämä ei ole mikään leikki, uskokaa minua.

Pat – Mutta mikä tämä virus oikeastaan on?

Kim – Itse asiassa... se ei ole *oikeastaan* virus.

Max – Mikä se sitten on?

Kim – Se on pikemminkin jotain, joka leviää kuuloaistin tai näköaistin kautta. Tai molempien. Eräänlainen matkimisen kautta tarttuva ilmiö.

Dom – No nyt se on heti paljon selkeämpää.

Kim – Joku vaunussa 13 käyttäytyi teidän edessänne sopimattomasti, poikkeavasti, ja siksi vaarallisesti.

Pat – Minkälaista käytöstä?

Kim – Ettekö todellakaan muista?

Pat – En.

Kim – Kukaan teistä?

Dom – Ei.

Kim – No, saamme sen vielä selville. Teidät on juuri siksi eristetty tänne, jotta voimme varmistaa, ettette ole tartuttavia.

Pat – *Tartuttavia?* Mutta te sanoitte, ettei kyseessä ole virus!

Kim – Tarkoitin, että haluamme varmistaa, ettei teillä ole taipumusta toistaa tätä vaarallista poikkeamaa ja näin levittää sitä muille.

Pat – Ja kuinka kauan aiotte pitää meidät täällä ennen kuin olette varmoja, ettemme ole... tartuttavia?

Kim – Odotamme ohjeita sen suhteen. Toistaiseksi yritetään muistaa.

Max – Muistaa *mitä?*

Kim – Mitä näitte ja kuulitte siinä vaunussa 13. Annan teille vielä hetken aikaa miettiä...

Pat – Mutta...

Kim – Se riittää tältä päivältä. Rakkaat ystävät, tapaamme pian uudelleen. Ja jos tarvitsette jotain, älkää epäröikö pyytää.

Pat – Pyytää? Miten? Olemme suljettuina täällä, eikä meillä ole mitään tapaa kommunikoida ulkomaailman kanssa! Tai edes huonepalvelun kanssa...

Kim – Älkää huolehtiko... Pyytäkää, niin teille annetaan. Etsikää, niin löydätte...

Dom – Koputtakaa, niin teille avataan?

(Kim poistuu.)

Pat – Muistaa...

Max – Muistatteko te jotain?

Dom – En... Entä te?

Pat – En minäkään...

Dom – Ja vaikka muistaisimme, emmekö jättäisi sanomatta mitään?

Max – Miksi niin?

(Pat osoittaa yleisöä.)

Pat – Muistutan teitä, että meitä kuunnellaan...

Dom – Sitä ei ole helppo unohtaa.

Max – Kun tietää, että tulee kuunnelluksi... se ehkäisee poikkeavaa käytöstä, eikö?

Dom – Mikä *on* poikkeava käytös?

Pat – Poikkeava mihin verrattuna?

Max – Sitä me emme tiedä...

Pat – Emme enää tiedä.

Dom – Meidän on täytynyt tietää se joskus... mutta olemme unohtaneet.

(Hiljaisuus.)

Max – Kaikki tämä saa minut nälkäiseksi. Entä te?

(Max poistuu.)

Pat – Hän ajattelee todellakin vain syömistä, tuo mies.

Dom – Mietin, onko tuo ääliö täällä tarkkailemassa meitä.

Pat – Meitähän tarkkaillaan jo muutenkin, eikö niin?

Dom – Sanotaan sitten, että hän tarkkailee meitä *sisäلتäpäin*.

Pat – Vakooja? Se voisi olla kuka tahansa meistä.

Dom – Kyllä... Miksei vaikka minä?

Pat – En usko, että te olette heidän joukossaan.

Dom – Ehkä te olette vakooja. Yritätte saada minut puhumaan.

Pat – Siinä tapauksessa se ei kovin hyvin onnistu. Te ette sano mitään.

Dom – Olen vain varovainen...

Pat – No siinä tapauksessa minä puhun.

Dom – Kuten haluatte.

Pat – Sanoin, etten muista mitään, mutta... se ei ole aivan totta.

Dom – Todellako?

Pat – Muistan jotakin.

Dom – Kuuntelen... (*osoittaa yleisöä*) Kaikki kuuntelevat teitä...

Pat – Muistan sen pariskunnan, joka istui vieressämme siinä junassa.

Dom – Ai niin...?

Pat – Mies kertoi naiselle tarinan.

Dom – Tarinan?

Pat – Hullun tarinan.

Dom – Kuulisin sen mielelläni.

Pat – Hullu löytää peilin. Hän katsoo siihen, näkee kasvonsa ja huudahtaa: "*Tuo idiootti näyttää jotenkin tutulta...*" Toinen ottaa peilin, katsoo siihen ja vastaa: "*Tietysti, se idiootti olen minä!*"

Dom – Ja teidän mielestänne se on hullujen tarina?

Pat – No, vain hullu voi kertoa noin järjettömän tarinan. Sitähän meille on aina opetettu, eikö?

Dom – Kyllä...

Pat – Ja tämän tarinan te tiesitte jo ennen kuin kerroin sen teille...

Dom – Ehkä.

Pat – Kuulitte sen, kuten minä, siinä vaunussa.

Dom – Oletetaan niin. No entä sitten?

Pat – Naisen kasvoille tuli outo ilme. Hänen kehonsa alkoi täristä päästä varpaisiin. Hän avasi suunsa, ja sieltä tuli eräänlainen katkonaisten huutojen sarja.

Dom – Huuto? Minkälainen huuto?

Pat – *Ah, ah, ah!*

Dom – *Ah, ah, ah?*

Pat – *Ah, ah, ah!*

(Hän alkaa nauraa hysteerisesti.)

Dom – Hiljempaa, olkaa hyvä... Ja sitten?

Pat – Hän ei näyttänyt kärsivän. Mies katsoi häntä ja alkoi osoittaa samoja oireita.

Dom – Joten se on todellakin tarttuvaa. Ja sitten?

Pat – Paikalle tuli poliiseja, jotka veivät heidät molemmat mukanaan.

Dom – Ymmärrän...

Pat – Tietysti te ymmärrätte. Te olitte siellä, aivan kuten minä.

Dom – En muista sitä...

Pat – En ole vakooja. Voitte luottaa minuun.

(Hetken hiljaisuus. Dom vetää hänet lavan takaosaan, pois yleisön kuuluvilta.)

Dom – Sitä kutsutaan nimellä *nauru*.

Pat – Anteeksi, mitä?

Dom – Tuo tarttuva sairaus, jonka oireet juuri kuvasitte. Sitä kutsutaan *nauruksi*.

Pat – Nauru? Mikä ihme se on?

Dom – Sairaus, jonka terveysviranomaiset olivat onnistuneet hävittämään. Ainakin melkein.

Pat – Mutta mikä se tauti oikein oli?

Dom – Hyvin vanha ilmiö. Yhtä vanha kuin ihmiskunta itse. Oireet olivat sinänsä lieviä, mutta ne johtivat hallitsemattomaan käytökseen. Poikkeavaan käytökseen, kuten he sanovat...

Pat – Mutta minä juuri kerroin teille saman tarinan, eikä teitä naurattanut.

Dom – Toisella kerralla se ei ole enää yhtä hauskaa. Ja me olemme menettäneet kykymme nauraa. Me emme enää tiedä, mikä on hauskaa.

Pat – *Hauskaa?*

Dom – Hauskaa. Tai koomista. Jotakin, mikä laukaisee naurun. Me emme osaa enää nauraa.

Pat – Entä te? Tapahtuuko teille joskus... että nauratte?

Dom – Salassa, tarkoitatte? Koska muuten... Olette nähneet, mitä tapahtuu niille, jotka jäävät kiinni nauramisesta.

Pat – Ja sitten?

(Hän lähestyy häntä ja kuiskaa.)

Dom – Kuulun erääseen ryhmään.

Pat – Terroristiryhmään?

Dom – Kyllä, jos haluatte kutsua sitä niin. Me pidämme salaisia kokoontumisia. Kerromme toisillemme vitsejä ja nauramme. Tai ainakin yritämme...

Pat – Hullujen juttuja?

Dom – Pitääkö olla hullu nauraakseen viranomaisille? Tai edes Suurelle Johtajalle...

Pat – Mutta viranomaisten arvostelu on kiellettyä, eikö? Ja Suuren Johtajan halveksiminen on pyhäinhäväistys.

Dom – Ennen vanhaan pyhäinhäväistys oli sallittua.

Pat – Mistä te tiedätte kaiken tämän?

Dom – Me olemme löytäneet kirjoja.

Pat – Kirjoja?

Dom – Ja lehtiä myös.

Pat – Mikä se sellainen on?

Dom – Ne ovat kuin tabletteja, mutta merkit on painettu musteella paperille.

Pat – Kuten pakkauksissa?

Dom – Ja koska niitä ei levitetä verkon kautta, niitä ei voi valvoa.

Pat – Ja tietenkin ne ovat kiellettyjä.

Dom – Oli aika, jolloin ne eivät olleet... Se oli toinen aika.

Pat – En muista sitä.

Dom – Aika, jonka kaikki ovat unohtaneet. Viranomaiset tekivät kaikkensa, jotta niin tapahtuisi. Polttamalla kaikki kirjat, esimerkiksi.

Pat – *Nauru...*

Dom – Sanotaan, että se oli ihmisen erityispiirre. Se, mikä erotti hänet muista sosiaalisista eläimistä, kuten mehiläisistä, muurahaisista tai termiiteistä...

Pat – Meillä on vielä äly.

Dom – Mutta kuinka kauan vielä... Opettajista on tullut kouluttajia. Poliitikoista uudistajia. Tietotekniikan asiantuntijoista on tullut järjestelmänvalvoja, ja he ovat jo melkein tietokoneita itsekin...

(Max palaa. He lopettavat keskustelunsa ja ottavat välinpitämättömän ilmeen.)

Pat – Söittekö hyvin?

Dom – Oliko hyvää?

Max – Erinomaista.

Pat – Mitä oli tänään?

Max – Pizzaa.

Dom – *Taasko?*

Pat – Kuinka kauan he pitävät meitä täällä lukittuna, syöttäen meille pelkkiä pizzoja?

Max – Minä pidän pizzoista.

Dom – Entä jos karkaisimme?

Max – Paeta? Mutta sehän on kiellettyä, eikö?

Dom – Tietenkin... Vitsailin vain.

Max – Totta kai se on kiellettyä. Ja lisäksi voisimme tartuttaa muita ulkona.

Dom – Yleisön, esimerkiksi. He eivät näytä kovin huvittuneilta, mutta...

Max – Ja joka tapauksessa meidät löydettäisiin nopeasti...

Dom – No hyvä. Mitä me siis teemme?

Pat – Onko pizzaa vielä jäljellä?

Max – Pakastin on täynnä niitä. Laitetaan vain mikroon.

Dom – Tulen mukaan.

(Dom ja Pat poistuvat. Kim saapuu.)

Kim – No niin? Saitteko heiltä irti mitään tietoja?

Max – En mitään... Alan epäillä, olenko kovin hyvä tiedottaja...

Kim – Niin minäkin... Mutta teillä täytyy silti olla jokin mielipide.

Max – Mikä?

Kim – Mitä ajattelette heistä?

Max – En mitään. Olette aina sanonut, että ajattelen liikaa, Päällikkö. Ja että se voi olla vaarallista...

Kim – Joka tapauksessa meillä on heistä jo tiedosto.

Max – Entä minusta, onko teillä tiedosto?

Kim – Tietenkin! Olette itse kirjoittanut sen. Kun ilmiannoitte itsenne poliisille saadaksenne palkkion. Ettekö muista?

Max – Kyllä, kyllä... Se toi minulle kymmenen vuoden kuntoutuksen, jotta minut saatiin takaisin kaidalle tielle, kuten sanotte.

Kim – Jos kaikki olisivat kuin te, meillä olisi paljon vähemmän ongelmia, uskokaa pois.

Max – Oletteko varma, että nuo ihmiset ovat vaarallisia, Päällikkö?

Kim – Epäiletkö sitä vielä?

Max – En tietenkään...

Kim – Koska ette pysty saamaan heiltä mitään tietoa, kirjoitatte minulle uuden raportin *itsestänne*. Listaatte kaikki poikkeavat ajatuksenne. Haluan sen huomenna aamulla työpöydälleni.

Max – Kyllä, Päällikkö.

(Max katsoo ympärilleen ja vilkaisee yleisön suuntaan.)

Kim – Mitä ajattelette taas?

Max – En mitään, vakuutan.

Kim – Näen kyllä, että ajattelette jotain! No?

Max – Mietin vain... Mikä paikka tämä oikein on?

Kim – Hylätty teatteri.

Max – *Teatteri?*

Kim – Paikka, jossa ihmiset kokoontuivat ennen nauramaan yhdessä.

Max – *Nauramaan?*

Kim – Aikanaan se oli laillista. Sai pilkata mitä tahansa. Jopa viranomaisia.

Max – Jopa Suurta Johtajaa?

Kim – Jopa itseään.

Max – Onneksi tuo aika on lopullisesti ohi.

Kim – Kyllä... Älkää vain sanoko, että ajattelette taas jotain...

Max – Menen kirjoittamaan raporttini.

(Max poistuu. Kim kääntyy yleisöön päin.)

Kim – Entä te, kaikki hyvin? Ei huolestuttavia oireita? Ei sopimattomia naurunpyrskähdyksiä? No, jos pysytte kunnolla, päästätte ulos vähän myöhemmin...

(Kim poistuu. Dom ja Pat palaavat.)

Dom – Luuletteko, että se on hän?

Pat – Kuka?

Dom – Sam! Uskotteko, että hän on vakooja?

Pat – Eli ette enää epäile, että se vois olla minä.

Dom – En.

(Hiljaisuus.)

Pat – Tiedätte oikein hyvin, mikä se pariskunta oli.

Dom – Mikä pariskunta?

Pat – Se mies, joka kertoi tarinan naiselle, ja he nauroivat yhdessä.

Dom – Ja miksi luulette, että muistan sen?

Pat – Koska se pariskunta... se olimme me.

Dom – Ehkä niin. *(Hiljaisuus.)* Oletteko koskaan aiemmin nauranneet?

Pat – En. En tiennyt, mitä minulle tapahtui. Se oli kuin... en hallinnut itseäni enää. Olin hieman nolostunut.

Dom – Ymmärrän. Ensimmäisellä kerralla se on aina sellaista.

Pat – Entä te? Oletteko nauranneet muiden naisten kanssa aiemmin?

Dom – Kyllä. Muiden naisten kanssa. Ja myös muiden miesten kanssa. Joskus useamman ihmisen kanssa kerralla.

Pat – *Useamman?*

Dom – Ja pidittekö siitä?

Pat – Minä... En tiedä...

Dom – Piditte siitä.

Pat – Kyllä...

Dom – Sen jälkeen siitä ei voi enää luopua.

Pat – Juuri sitä minä pelkään. Ja siksi meidät on lukittu tänne, eikö niin?

Dom – Kyllä... Ne kaksi muuta, jotka istuivat meitä vastapäätä, olivat varmaan poliiseja.

Pat – He toivat meidät tänne. Heillä oli maskit, mutta tunnistin heidän äänensä.

Dom – Joten te tiesitte sen.

Pat – Kyllä. Mutta miksi kaksi nauravaa ihmistä huolestuttaa heitä niin paljon?

Dom – Naurulla on tuhoisa vaikutus, ja he tietävät sen.

Pat – *Tuhoisa?* Tarkoitatteko, että se on vaarallista terveydelle?

Dom – Terveydelle ei. Päinvastoin, se voisi olla jopa hyväksi. Mutta *heille* nauru on vaarallista.

Pat – Miksi?

Dom – Kun ihminen alkaa nauraa kaikelle, hän muuttuu vähemmän hyväuskoiseksi ja siten vähemmän tottelevaiseksi. Nauru on kapinallista...

Pat – Ja mitä he aikovat tehdä meille?

Dom – En tiedä. Me pelotamme heitä.

Pat – *Pelotamme?*

Dom – He pelkäävät, että tämä nauru on tarttuvaa. Että tämä epidemia kaataa koko järjestelmän. Ja heidät sen mukana...

Pat – Luuletteko, että he voisivat tappaa meidät?

Dom – Se on varmasti jo käynyt heidän mielessään. Mutta he eivät voi tappaa *kaikkia*...

Pat – Mitä me siis teemme?

Dom – Haluatteko, että kerron teille toisen?

Pat – Toisen vitsin?

Dom – Kuollaan jos kuollaan... mutta kuollaan nauraen.

Pat – Sanon vain, että olen naimisissa.

Dom – Ei huolta, nauraminen ei ole pettämistä.

Pat – Kuuntelen...

Dom – No niin, tämä on tarina...

Pat – Ei tässä, joku kuuntelee meitä...

Dom – Olette oikeassa... Mennään mieluummin huoneeseeni...

(He poistuvat. Kim ja Max palaavat.)

Max – Tässä, päällikkö, raporttini.

Kim – Ei kovin paksu... Oletteko varma, ettei mitään ole unohtunut?

Max – Täysin varma, päällikkö.

Kim – Minne he katosivat? Eivät kai vain karanneet...

Max – He ovat varmasti huoneissaan.

(Kuuluu Dom ja Patin äänestä naurua kulissien takaa.)

Kim – No nyt ainakin tiedämme.

Max – Kyllä... He ovat saaneet tartunnan.

(He kuuntelevat naurua uudelleen, hieman vaivaantuneina ja häkeltyneinä.)

Kim – Oletteko te koskaan nauraneet?

Max – En, entä te?

Kim – Se kuulostaa kivuliaalta, eikö?

Max – En tiedä, sanoinhan jo, etten ole koskaan nauranut. Yritättekö taas ansaan?

(Uusia naurunpyrskähdyksiä kulissien takaa.)

Kim – Tällä kertaa meillä ei ole vaihtoehtoa. Meidän täytyy ilmoittaa tästä Viranomaiselle...

Pimeys.

Kolmas näytös

Kim seisoo yhä Mao-puvussaan. Dom, Pat ja Max istuvat. Dom ja Pat ovat edelleen pukeutuneet sairaalan potilasasuihin, sinisiin, vaaleanpunaisiin tai vihreisiin, mutta Maxilla on nyt valkoinen takki kuin sairaanhoitajalla.

Kim – Rakkaat ystävät, kiitos ensinnäkin siitä, että vastasitte kutsuumme.

Pat – Ei meillä ollut paljon vaihtoehtoja...

Dom – Olemme vankeja!

(Kim selvittää kurkkuaan ja jatkaa kuin mitään ei olisi tapahtunut.)

Kim – Olette täällä, koska haluan järjestää teille ryhmäterapian.

Pat – Haluatte sanoa kuulustelun...

Kim – Tiedämme, että kaksi teistä on joutunut naurukohtauksen uhriksi siitä lähtien, kun he saapuivat tänne. Tämä todistaa, että jompikumpi oli jo saanut tartunnan ennen karanteenia. Ja että toinen sai sen hänen kauttaan.

Dom – Jos jo tiedätte sen, miksi tämä typerä tutkimus?

Kim – Odotamme, että syylliset ilmoittautuvat itse. Se on osa terapiaa...

Max – Nauraneet, me? Mutta mehän emme edes tiedä, mitä se tarkoittaa. Eikö niin, ystäväni?

Pat – Jo riittää, jätä se. Olemme tajunneet, että olet vakooja.

Max – Mutta vakuutan teille, että...

Dom – Ja vieläpä *huono* vakooja.

Max – No hyvä on, ehkä soluttautuja, mutta en ole vakooja. Vakoojat ovat pahoilla puolilla. Mehän olemme hyvällä puolella, eikö niin, Päällikkö?

Kim – Hän ei ole vakooja. Hän on informoija.

Dom – Ja te, mikä te oikein olette?

Kim – Minä olen teidän uudistajanne.

Dom – *Uudistaja?*

Kim – Olen täällä uudelleenmuotoillakseni teidät.

Dom – Se ei ole tuon sanan alkuperäinen merkitys.

Kim – Katsokaa sanakirjasta, niin näette!

Dom – Tehän kirjoititte koko sanakirjan uudestaan. Mutta minä löysin vanhan tietosanakirjan, ja tiedän, mitä kaikki nämä sanat merkitsivät ennen.

Kim – On nyt Viranomaisen tehtävä määritellä jokaisen sanan merkitys, ottaen huomioon vain Kansan hyvinvoinnin.

Dom – Olette kirjoittaneet kaiken uusiksi, jopa Raamatun! Korvasitte Jumalan Suurella Johtajalla! Ja poltitte kaikki kirjat, jotta menneisyydestä ei jäisi jälkeäkään!

Kim – Ilmeisesti ette polttaneet *kaikkia*, koska tunnutte lukeneen muutaman...

Dom – Nykyään kaikki, mitä voimme lukea, on ruudulla verkon kautta, jota te valvotte täysin.

Pat – Joten te haluatte *uudelleenmuotoilla* meidät... Tyhjentää kovalevyn ja asentaa käyttöjärjestelmän uudelleen, niinkö?

Dom – Ja asentaa virustorjunta, todennäköisesti...

Kim – Nauru on hyvin koukuttavaa. Kun ihminen nauraa kerran, hän haluaa tehdä sen uudestaan.

Pat – Eli mielestänne nauru on kuin huume?

Dom – Pehmeä huume, ainakin.

Kim – Riippuvuus nauruun on kuin riippuvuus alkoholiin. Siitä ei koskaan parane täysin. Voi pidättäytyä nauramasta. Mutta kiusaus jää aina.

Max – Alkoholisti kerran, alkoholisti aina.

Kim – Puhutte kokemuksesta. Teidät lähetettiin vieroitukseen kymmeneksi vuodeksi. Joitte alkoholia salaa. Ja ilmiannoitte itsenne poliisille.

Max – Nyt en juo enää.

Dom – Mutta syö sitäkin enemmän...

Max – Joten tämä terapia on vähän kuin Anonyymien Alkoholistien kokous?

Kim – Juuri niin... Anonyymien Naurajien ryhmä.

Pat – Jonka tarkoitus on paljastaa ne, jotka nauravat salaa.

Kim – Täsmälleen.

Dom – Ja miten aiotte tehdä sen?

Kim – Kerron teille tarinan. Vitsin, kuulemma. Katsotaan, kuka teistä nauraa.

Pat – Ymmärrän. Tämä on seurantatesti.

Dom – On jännä juttu, mutta riippumatta siitä, mikä tarina teillä on, epäilen, että se naurattaisi ketään.

Kim – Miksi niin?

Dom – Koska nauraminen vaatii hyvää seuraa ja yhteisymmärrystä.

Pat – Eli toisin sanoen, ensimmäinen, joka nauraa, lähetetään uudelleenkoulutusleirille.

Dom – Tai pahempaa, teloitetaan.

Kim – Miten arvasitte?

Pat – Olen jo kuollut nauruun...

Kim – No, kerron teille silti tarinani.

Max – Kuuntelemme, Päällikkö.

Kim – Hullu löytää peilin. Hän katsoo siihen, näkee kasvonsa ja huudahtaa: "*Tuo ääliö näyttää tutulta.*" Toinen ottaa peilin, katsoo siihen ja vastaa: "*Tietysti, se ääliö olen minä.*"

Max – Täysin typerää.

Kim – Mutta eikö juuri se tee siitä hauskan? Ainakin niin olen kuullut.

Dom – Se riippuu siitä, miten se kerrotaan.

Pat – Ja ennen kaikkea siitä, kuka sen kertoo.

Kim – Te luulette niin?

Pat – Kun tietää, että nauramisesta seuraa teloitus, se ei auta asiaa.

Kim – Ai, vai niin?

Pat – No ei.

Kim – Ymmärrän, mitä tarkoitate... No sanotaan sitten näin: ensimmäinen, joka nauraa, saa läpsäyksen! Kuka haluaa pelata kanssani?

(Muut ovat hiljaa.)

Max – Minä haluan pelata kanssanne, Päällikkö.

Kim – Hyvä... Jos naurat, häviät...

(He ottavat jokainen lasin vettä ja pitävät sen suussa. Sitten he tarttuvat toisiaan leuasta. He pysyvät liikkumattomina ja hiljaa pitkän hetken, katsoen toisiaan vakavana suoraan silmiin. Muut katsovat heitä hämmentyneinä. Vähitellen Max alkaa hymyillä, ennen kuin purskahtaa nauruun, sylkien samalla suussa pidetyn veden toisen kasvoille. Naurun ollessa tarttuvaa, kaikki muutkin puhkeavat nauruun.)

Kim – Kaikki ovat siis saaneet tartunnan...

Dom – Hän on yksi meistä, hän alkoi nauraa kuten muutkin...

Kim (*Maxille*) – No niin, nyt sinä olet todellakin karanteenissa.

(Max yrittää vakavoitua.)

Max – Käskynne mukaan, päällikkö.

(Mutta Max ei pysty estämään itseään nauramasta edelleen.)

Kim – Teistä tämä on hauskaa?

Max – Ei tietenkään! Tai siis kyllä, mutta...

Dom – Näettekö, että tekin voitte olla hauska, kun haluatte. Tai pikemminkin, kun ette halua...

(He kaikki jatkavat nauramista hieman hysteerisesti. Kim näyttää yhä epämukavammalta, melkein pelokkaalta heidän naurunsa edessä.)

Kim – Käsken teitä lopettamaan nauramisen!

(Mutta muut, joita naurukohtaus on vallannut, eivät pysty pysäyttämään itseään. Kim peittää korvansa ja poistuu kiireesti. Dom, Pat ja Max lopettavat vähitellen nauramisen.)

Dom – No, miltä se tuntuu?

Max – Nauraminen? En tiedä... Luulin, että se sattuisi. Mutta todellisuudessa se tuntuu aika hyvältä.

Pat – Oikein hyvältä...

Max – Ja se helpottaa oloa.

Dom – Ja ajatella, että ennen sai nauraa julkisesti...

Pat – Miten olemme päätyneet tähän?

Dom – Se alkoi kauan sitten, mutta tapahtui asteittain. Ensin kiellettiin nauraminen tietyistä asioista. Uskonnosta, ensin...

Max – Ja tietenkin vallanpitäjistä.

Dom – Sitten Suuresta Johtajasta tehtiin uusi jumala, ja kaikki kritiikki muuttui jumalanpilkaksi.

Max – Alkoholiksi kiellettiin myös, koska humalassa nauru tulee helpommin.

Dom – Viranomaiset laativat listan aiheista, joille oli vielä sallittua nauraa. Vuosien mittaan lista lyheni ja lyheni...

Max – Lopulta he päättivät, että yksinkertaisinta oli kieltää nauru kokonaan.

Dom – Ja niin kävi, että kun ensin ei saanut nauraa kaikesta, lopulta ei saanut nauraa millekään...

Max – Loppujen lopuksi edes itselleen ei saanut enää nauraa...

Dom – Edes köyhillä ei ollut oikeutta nauraa omalle kurjuudelleen.

Pat – Mutta miten he saivat kaikki tottelemaan tätä kieltoa?

Dom – Viranomaiset käsittelivät naurua kuin mielisairautta. Ne, jotka jäivät kiinni nauramisesta, suljettiin välittömästi laitokseen.

Max – Ja tietenkin poistettiin kaikki, mikä voisi houkutella ihmisiä nauramaan.

Dom – Lehdet kiellettiin, teatterit suljettiin, itsesensuuri tuli pakolliseksi...

Max – Klovneja, koomikoita ja näyttelijöitä pidettiin vaarallisina terroristeina.

Dom – Nauru nähtiin kuin entisajan lepra. Ihmisiä muurattiin elävinä koteihinsa, koska joku oli kuullut heidän nauravan.

Max – Ja koko väestö pakotettiin käyttämään naamaria.

Dom – Tekosyynä oli suojautuminen virukselta. Mutta todellisuudessa se oli siksi, ettei kukaan enää näkisi hymyä yhdenkään ihmisen kasvoilla. Näistä maskeista tuli kuin kuonokopat.

Max – Aivan kuten joissakin uskonnoissa aikanaan.

Dom – Ennen kuin Viranomaisesta tuli *ainoa ja ainoa* uskonto.

Max – Pikkuhiljaa kukaan ei enää kuullut naurua missään.

Dom – Kun nauraminen kiellettiin, samalla kiellettiin myös kritisointi ja protestointi.

Max – Ei enää yhteiskunnallisia konflikteja, ei poliittisia keskusteluja, ei enää vaaleja.

Dom – Kuten oli jo tapahtunut monissa maallisissa tai uskonnollisissa diktatuureissa.

Max – Viranomaiset luulivat lopettaneensa tämän ilmiön lopullisesti. Mutta viime aikoina yksittäisiä tapauksia on alkanut taas ilmaantua. Te olette yksi niistä.

Pat – Mitä he aikovat tehdä meille? Tappaa meidät?

Max – Ennen kuin he päättävät eliminoida teidät, koska teitä pidetään parantumattomina naurajina, he halusivat käyttää teitä kokeisiin.

Pat – Kokeisiin?

Max – Tutkia yleisön reaktiota, tarkkailla, miten tauti leviää, ja nähdä, mitä tuhoa nauru voi aiheuttaa terveelle väestölle.

(Pat kääntyy yleisön puoleen.)

Pat – Meidän oli siis tarkoitus saada *heidät* nauramaan?

Dom – Me tunnemme vain muutaman huonon vitsin...

Pat – Meidän täytyy opetella uudestaan *nauramaan* – ja *saamaan* muut nauramaan.

(Hetken hiljaisuus.)

Max – Mutta mitä tapahtuu, jos Suuri Johtaja hylkää meidät?

Dom – Se ei ole maailmanloppu. Se on uusi alku. Kouluttajista tulee taas opettajia. Ja uudistajista poliitikkoja...

Max – Entä kaltaiseni informantit? En osaa tehdä mitään! Mitä minusta tulee?

Dom – Jos ette osaa tehdä mitään, voitte aina ryhtyä näyttelijäksi.

Pimeys.

Neljäs näytös

Pat kävelee hermostuneena edestakaisin. Hän astuu yleisön eteen.

Pat – Älkää huoliko, teidätkin vapautetaan pian. Tai niin ainakin toivon...

(Dom saapuu.)

Dom – No, mitään uutta?

Pat – Ei vieläkään mitään. Kuulin ulkoa jonkinlaista hälinää. Mutta ääni oli hyvin vaimea.

Dom – Teatterit ovat aina hyvin äänieristettyjä.

Pat – Missä se vakooja on?

Dom – Viimeistelemässä pizzoja...

Pat – Olemme yhä täällä lukittuina, eristettyinä maailmasta. Päiviin emme ole kuulleet mitään ulkopuolelta.

Dom – Kun pakastimessa ei ole enää mitään, kuolemme nälkään. Ja me, jotka ajattelimme kuolevamme *nauruun*...

Pat – Luuletteko, että selviämme täältä elossa?

Dom – Eikö me jo *oltu* kuolleita ennen tätä karanteenia...?

Pat – Olette oikeassa. Ainoa todellinen tauti, josta olemme kärsineet jo pitkään, on synkkyys.

Dom – Ja nauru on oikeastaan sen vastalääke.

(Max palaa.)

Max – Kuulen outoja ääniä ulkoa... Ettekö tekin?

Dom – En...

(He kaikki kuuntelevat tarkasti.)

Pat – Nyt kun sanot, ehkä... Se kuuluu hyvin kaukaa...

Dom – Se kuulostaa... räjähdyksiltä, eikö?

Max – Räjähdyksiltä? Naurunräjähdyksiltä sitten.

(Kim palaa. Hänen kasvonsa ovat kalpeat, vaatteet epäjärjestyksessä. Hän kantaa kylttiä, jossa on naurukielto: pyöreä punainen kehys, jonka sisällä on hymiömäinen naurava naama, yliviivattuna punaisella viivalla.)

Max – Pällikkö, ette näytä voivan kovin hyvin. Mikä teille on tullut?

Kim – Tilanne on muuttunut...

Max – Eikä ilmeisesti parempaan suuntaan.

Kim – Riippuu kenestä puhutaan.

Max – Epidemia leviää?

Kim – Valitettavasti, se on nyt globaali pandemia. Täysin hallitsematon naurukohtaus. Yleinen hysteerinen nauru. Raportteja naurupurkauksista tulee kaikkialta kaupungista.

Max – Onko se *niin* vakavaa?

Kim – Naurua kuuluu joka kadunkulmassa. Poliisi on täysin voimaton. Pahinta on, että monet poliisit ovat jo *kuolleet nauruun*... He nauravat, kunnes heidän leukansa irtoavat. He nauravat, kunnes heidän kylkiluunsa murtuvat! He vääntelevät naurusta! He kierivät lattialla! He pissivät naurusta! He *itkevät* naurusta!

Max – Ai, koska *naurusta* voi myös itkeä?

Kim – Tunnetko sanonnan "*Mitä enemmän hulluja, sitä enemmän naurua*"?

Max – En.

Kim – No, voin sanoa teille, että koko maailma on nyt tullut hulluksi!

Dom – Joten vallankumous on käynnissä...

Kim – Koko järjestelmämme romahtaa. Viranomaiset ovat eronneet, ja Suuri Johtaja on paennut maasta.

Max – *Suuri Johtaja*? Mutta minne?

Kim – Hän on hakenut poliittista turvapaikkaa Vatikaanista. Siellä hän ei ainakaan kuole nauruun.

Pat – Ja mitä aiotte tehdä meille?

Kim – Ei ole enää mitään syytä pitää teitä karanteenissa. Olette vapaita.

Dom – Vihdoinkin... En malta odottaa, että näen sen. Ihmisiä, jotka nauravat julkisilla paikoilla, joukkoliikenteessä... ja ehkä pian taas elokuvateattereissa ja teattereissa.

Kim – Minusta tässä ei ole mitään hauskaa.

Pat – Tulkaa nyt! Tulisitte vihdoin pitämään hauskaa kanssamme!

Dom – Tiedättekö tämän? Se on tarina hullusta, joka halusi kieltää naurun koko maailmasta...

Max – Ja lopulta juuri hän itse *tukehtuu* nauruunsa.

(Muut puhkeavat hillittömään nauruun. Kim alkaa hermostuneesti nauraa mukana, kunnes hänen naurunsa muuttuu kouristuksiksi ja hän kaatuu lattialle. Pat kumartuu hänen puoleensa.)

Pat – Hän on kuollut! Eli nauruun voi todella kuolla?

Max – Se on ilmiö, jota on havaittu viime aikoina. Viranomaiset kuolevat kuin salamaniskusta, kun he joutuvat naurun myrskyyn.

Dom – Siksi he halusivat niin epätoivoisesti pysäyttää epidemian.

Pat (*Maxille*) – Mutta sinä et ole kuollut.

Max – Luultavasti siksi, etten enää uskonut siihen...

Dom – Olit jo tavallaan rokotettu. Kuten mekin!

Pat – Joten olemme vapaita?

Dom – Vapaita *nauramaan* kaikelle taas!

Pat – Ja me kun luulimme olevamme täällä lintuinfluenssan tai Tsingtaoviruksen takia.

Max – Mitä me nyt teemme?

Dom – Opimme uudestaan nauramaan. Opimme uudestaan elämään.

Pat – Se pelottaa minua vähän...

Dom – Se on normaalia. Aluksi vapautetut orjat eivät tiedä, mitä tehdä vapaudellaan.

Max – Voinko aloittaa taas juomisen?

Pat – Tietenkin! Mutta ehkä et edes enää tarvitse sitä.

Max – Tämä on ihmeellistä! Mutta täytyy myöntää, että se saa pään pyörälle.

Dom – Kyllä... Olemme taikurin kyyhkysset, mutta taikuri on kuollut.

Max – Mitä se tarkoittaa?

Dom – Olemme syntyneet taikatempusta. Mutta taikuri, joka loi meidät tyhjästä, ei ole enää täällä. Emme tiedä mitään illuusiosta, joka toi meidät eloon, emmekä enää oikein tiedä, mitä tehdä siivillämme...

Pat – Se on kauniisti sanottu.

Dom – Se on runoutta.

Pat – *Runoutta?*

Dom – Toinen asia, joka oli kielletty.

Pat – Oliko niitä lisääkin?

Dom – Monia! Esimerkiksi orgasmi. Sinäkään et varmaan tiedä, mikä se on?

Pat – Sanoinhan jo, että olen naimisissa...

Dom – Näytän teille myöhemmin... kahden kesken. Näette kyllä. Orgasmi on rakkaudelle sitä, mitä nauru on älylle – tai mitä aivastus on flunssalle. Se ei paranna, mutta helpottaa hetkeksi.

(Kim palaa tajuihinsa.)

Pat – Kas, näyttää siltä, ettei hän sittenkään ihan kuollut.

Max – Hänkään ei ilmeisesti enää uskonut siihen täysin.

Kim – Mitä minulle tapahtui?

Pat – Teillä oli naurukohtaus. Älkää huoliko, kaikki on nyt hyvin.

Max – Entä yleisö? Me unohdimme heidät kokonaan.

Dom – Nyt kun meillä on taas oikeus naurattaa heitä ilman seurauksia...

Max – Saako nyt nauraa, Päällikkö?

Kim – Olemme teatterissa, joten miksei.

Dom – Meidän täytyy siis keksiä uusia vitsejä.

Kim – Kyllä, koska se tarina hulluista, jotka katsovat itseään peilistä... En vieläkään ymmärrä sitä.

Dom – Sehän on vertauskuvallinen tarina.

Kim – *Vertauskuvallinen?* Mikä ihme se on?

Dom – Huumori on kuin peili. Se on peili, jonka näyttelijät ojentavat yleisölle, jotta he voisivat nauraa omille heikkouksilleen.

Pat – Ja me kaikki voimme tunnistaa itsemme siinä peilissä.

Dom – Kaikki. Paitsi hullut, jotka mieluummin rikkovat peilin, jotta eivät näkisi irvistäviä kasvojaan.

Max – Joten nauretaan!

Dom – Se on vapautemme! Ja lainatakseni viime vuosisadan humoristia: *Vapaus kuuluu vain, jos sitä ei käytä.*

Pat – Nauretaan yhdessä, mutta nauretaan kaikelle...

Max – Koska jos tänään ei voi enää nauraa kaikelle, huomenna ei voi nauraa millekään.

(Max tarttuu naurukiellon kylttiin ja painaa sen Kimin päähän. Kaikki puhkeavat äänekkääseen nauruun, jota voi voimistaa esinauhoitetuilla nauruilla.)

Pimeys.

Loppu.

Jean-Pierre Martinez

Jean-Pierre Martinez on espanjalaista syntyperää oleva ranskalainen näytelmäkirjailija, jonka epätavallinen polku on muovannut hänen ainutlaatuista taiteellista ääntään. Hänen laaja akateeminen taustansa kattaa taloustieteen ja markkinoinnin (Sciences Po), espanjalaisen ja englantilaisen kirjallisuuden (Sorbonne), kielitieteen ja semiotiikan (École des Hautes Études en Sciences Sociales) sekä käsikirjoittamisen (Conservatoire Européen d'Écriture Audiovisuelle) opinnot.

Hänen monipuolinen uransa on sisältänyt rumpujen soittamista rock-yhtyeissä, semiologina työskentelyä mainosalalla, television käsikirjoitusten laatimista, ranskan opettamista yliopistossa Texasissa sekä käsikirjoittamisen työpajojen vetämistä Pariisissa. Nykyään hänen näytelmiään esitetään viidellä mantereella.

Omistautuneena näytelmäkirjailijoiden riippumattomuuden puolustajana Martinez teki rohkean päätöksen tarjota kaikki näytelmänsä maksutta teatteriryhmille verkkosivustollaan. Yli kahteenkymmeneen kieleen käännetyt teokset ovat tavoittaneet yleisöjä ympäri maailmaa – myös alueilla, joissa teatteri toimii sosiaalisen muutoksen välineenä. Hänen näytelmiään tutkitaan nykyään kouluissa ja yliopistoissa sekä Ranskassa että kansainvälisesti, mikä vahvistaa entisestään hänen vaikutustaan.

Tähän mennessä 114 näytelmää kirjoittanut Jean-Pierre Martinez on luonut ainutlaatuisen ja vaikuttavan maailman. Hänen tyyliinsä yhdistää mestarillisesti eri genrejä, ja sitä on verrattu ranskalaisen komedian suuriin nimiin, kuten Feydeau ja Courteline, sekä absurdiin teatteriin, jonka tunnetuimpia edustajia on Ionesco. Hänen näytelmänsä ovat vahvasti juurtuneet arkielämään, mutta ne suuntautuvat usein surrealistisiin ja fantastisiin ulottuvuuksiin, joita tukevat luonnolliset ja vaikuttavat dialogit.

Martinezin narratologian ja käsikirjoitusrakenteen asiantuntemus näkyy hänen tarkoin rakennetuissa juonissaan, jotka sisältävät yllättäviä käännteitä. Hänen teoksensa tarjoavat teräviä yhteiskunnallisia huomioita ja käyttävät karikatyyriä ja parodiaa kuvaamaan hahmoja, jotka ovat sekä yhteiskunnan normien uhreja että niiden ylläpitäjiä. Tämä kaksoisluonne heijastaa Molièren satiirista henkeä, jossa pureva kritiikki yhdistyy syvään inhimillisyyteen.

Jean-Pierre Martinezille teatteri on enemmän kuin viihdettä – se on tila pohdinnalle ja toiminnalle. Komediasta tulee voimakas väline yleismaailmallisten arvojen – kuten vapauden, tasa-arvon ja oikeudenmukaisuuden – puolustamiseksi. Huumorin taakse kätkeytyy ajankohtaisia kysymyksiä, kuten sekularismin puolustaminen, demokratian uhat, populismin nousu, ääriajattelun paluu ja ihmiskuntaa kohtaavat ekologiset haasteet.

Martinez hyödyntää huumoria ja metateatteria tutkiakseen näyttelijän, yleisön ja teatterin roolia. Tämä lähestymistapa antaa hänen teoksilleen syvyyttä ja varmistaa niiden tavoittavan laajan yleisön samalla, kun ne säilyttävät helposti lähestyttävän muotonsa. Hänen sitoutumisensa älykkään, mutta viihdyttävän teatterin luomiseen osoittaa, että teatterilla on edelleen keskeinen rooli nykypäivän yhteiskunnassa.

Jean-Pierre Martinezin teatterinäkemys on rohkean kansanomaisen sen parhaassa merkityksessä: kiinnostava mutta ei yksinkertaistava, epäkunnioittava mutta ei mauton, yhteiskunnallisesti kantaa ottava mutta ei saarnaava. Hänen teoksensa inspiroivat ja viihdyttävät yleisöjä ympäri maailmaa yhä uudelleen.

Tämä teksti on tekijänoikeuslakien suojaama. Tekijänoikeusrikkomuksia tutkitaan, ja niistä voi seurata enintään kolmen vuoden vankeusrangaistus sekä 300 000 euron sakko.

Kaikki Jean-Pierre Martinezin näytelmät ovat ladattavissa ilmaiseksi hänen verkkosivuiltaan. Julkinen esitys edellyttää kuitenkin tekijän lupaa, riippumatta siitä, onko kyseessä ammattimainen vai harrastajateatteriryhmä.

Ota yhteyttä Jean-Pierre Martineziin ja pyydä esityslupa hänen teokselleen:

<https://comediatheque.net/>

<https://jeanpierremartinez.net/>

Avignon – Helmikuu 2025

© La Comédiathèque

Näytelmä ladattavissa ilmaiseksi